

Say it Loud, I'm Black And I'm Proud

Skrevet af James Brown. Indspillet i 1968.

Analyse: Gert Uttenthal Jensen

FORM:

	A-stykke						A-stykke			
Intro	omkv	Vers1	omkv	Vers2	omkv	Kontraststk	omkv	Vers3	omkv	Kontraststk.
2t	4t	12t	6t	8t	8t	10t	4t	10t	8t	12t

Nummeret er bygget op omkring to forskellige Groove's. Det ene er det der ligger bag vers og omkvæd (A-stykket) og det andet er det der ligger bag kontraststykket. Der er ingen udvikling i instrumenterne. Der er ikke noget der giver nummeret yderligere form, der er kun solisten og groovet. Der er ikke nogen egentlig melodi i nummeret. Sangen *tales* snarere end synges.

Harmonik:

Der er meget få akkorder i denne sang. I A-stykket – dvs vers og omkv – spilles Bb hele tiden.

I kontraststykket spilles Eb hele tiden. Det kan ikke gøres meget enklere. Det tonale centrum er Bb, og selv akkordvalget fortæller os ikke og det er Bb-dur, Bb-dur-pentaton eller Bb-blues. Det gør vores melodiske studier nedenfor imidlertid. Det er Bb-blues der er det tonale grundlag.

Groove i A-stykket:

Vi har et blæser og guitar- (og tromme-) ostinat på 5 takter! Bassen spiller et en taktsostinat. Der er kun en akkord - Bb-dur.

Blæsernes motiv består af to takter med et vippemotiv Bb-A-Bb i hele akkorder og derefter 3 takter unisone blæsere over en Bb-bluesskala.

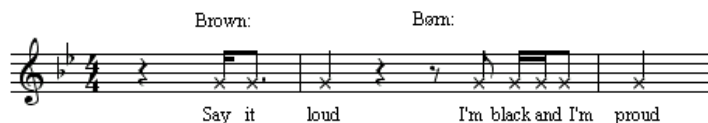

Trommerne støtter blæserfiguren ved at støtte de to ¼-dels-markeringer i 3. takt men ellers holde sig til et fast et-takts-trommefigur med lilletrommemarkeringer på 2 og 4 men også med nogle skæve 1/16-dels markeinger ind i mellem.

Guitaren spiller små rytmiske figurer i et 5-takters forløb på 1/16-dels-niveau.

Bassen spiller et et-takters ostinat over en Bb-blues skala på 1/16-dels-niveau, men med en klar betoning af grundtonen Bb..

Sangen kører i klare to-taktsmoduler. I omkvædet har vi et call-respose på to takter der gentages et forskelligt antal gange i de forskellige omkvæd. Første omkvæd er 4 takter de efterfølgende er på 8, 4 og 8 takter. Ostinatet er følgende:

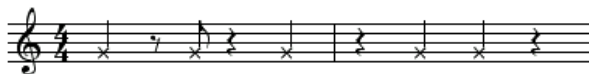
Den rytmiske udformning er stram. Selvom James Brown varierer rytmen hele tiden er der ingen tvivl om hvor vi er og korets ”svar” ligger helt ens hver gang.

I verset er der ingen melodi, og her er rytmen løsere. Teksten tales frit, men ikke mere frit end at linierne i teksten hører sammen to og to og de fylder hver en takt. Vi mister aldrig fornemmelsen af hvor vi er henne i forløbet.

I alt dette ser vi altså en kompleks flerlaget struktur, der på en gang rummer meget gentagelse men samtidig indeholder en uforudsigelighed når instrumenternes 5-takts-ostinatet hele tiden forskydes i forhold til sangens 4 takts-fornemmelse. Der sker ikke noget nyt i store dele af nummeret (forskellen mellem vers og omkv er f.eks. forsøg fjernet i akkompagnementet), men de små markeringer der er der, optræder tilsyneladende uforudsigeligt. Dermed er al opmærksomheden flyttet hen på sangeren og på groovet. Det er ikke nyt, men udformningen her er mere radikal end tidligere.

Groove i kontraststykket

I kontraststykket ser vi i modsætning til A-stykket klare og ens markeringer i stort set alle instrumenter. Trommer bas og blæsere markerer følgende rytme

1/16-dels-noderne er næsten væk her. Det er en 1/8-dels-fornemmelse. Mindre funky. Bassen betoner grundtonen i den nye akkord Eb!

med guitaren som undtagelsen, der laver små stilfærdige rytmiske fills på tværs af denne. Sangen er i kontraststykket spredte, løse og improviserede udråb snarere end egentlig tekst.

Stemning, producering, fremførelse.

Det er – som meget andet soul musik – produceret som en mellemting mellem en koncert, en prædiken og et politisk møde. Det spontane, det usofistikerede og det umiddelbare. Solisten fremfører teksten med en tilbagelænet, skødesløs stil krydret med råb og støn. Sammenhørigheden understreges af call-response med koret, der vel at mærke ikke er et indstuderet kor, men råb som sagtens kunne være instrueret under ”koncerten”. I øvrigt fremgår det også af bogen af det faktisk er tilfældige børn de fandt udenfor studiet, da sangen skulle indspilles (midt om natten!). Selvom den musikalske tone i nummeret minder om gospel er tonen i teksten direkte politisk. *Say it loud, I'm black and I'm proud ...* den politiske undertrykkelse i USA er ikke kun materiel men følelsesmæssig. Og mens versene handler om arbejdsløshed og om at få en rimelig andel, så handler omkvædene om selvværd og værdighed, fremført på en måde der strutter af selvværd og af racemæssig bevidsthed. Coda'en forløses tekstligt i det som LIVET handler om nemlig at danse!

Vigtige tendenser – stiltræk:

- "Funky" – 1/16-dels lifts
- Ostinatpræget, minimalistisk musik. "Overflødige ting" er fjernet (akkorder, melodi, solo'er, udvikling!)
- Focus på det rytmiske: sangen, groovet.
- Live-præget forstærket, samværet (som i gospel) mellem solist og publikum
- Trækkene fra Sydstatslyden er der stadigvæk men orkesteret er måske vokset lidt. (lige rytmer, 1/16-dels figurer, bas, guitar, blæsere, trommer (evt flere), brug af blæser-riff, harmonikken (men her forenklet), melodikken.
- "Trance"-musik : Træk der peger fremad mod Hiphop mv mm
- Jazz-elementer (f.eks. blæsernes parallelførte akkorder Bb-A-Bb) – Gospel-elementer -